

sig for at se hende ind i Øjnene. Da gik det haabeløst ned i Afgrunden for Jytte. Under de sitrende Øjelaag piplede en Taare frem, Munden bredte sig, og hun sank tungt ind til Moderens Bryst.

»Aa — Mor!«

Fru Bertha vidste snart ikke, hvad hun skulde tænke om detteher. Det var hende noget ganske Nyt at se Jytte give sig saadan hen. Hun kunde ikke huske, hvornaar hun sidst havde set hende græde.

»Kære Barn, hvad er der dog med dig?«

»Ingenting! Ingenting! . . . Jeg vilde bare ønske, jeg var død!«

De sidste Ord beroligede Fru Bertha. Hun var end ikke langt fra at smile. Denne dystre Paakaldelse af Døden vakte Minder hos hende fra hendes egen unge Kærligheds Vaar, da Livet syntes altfor svimlende rigt og Lykken for stor til at Hjertet kunde bære den uden at briste.

Hun strøg Jytte henover Haaret og sagde:

»Vil du sige mig, min Pige . . . vil du betro mig under mit højtideligste Tavshedsløfte . . . elsker du Torben Dihmer? Gør du?«

»Ja,« kom det glædeløst — som et Suk langt, langt indefra.

»Og du kan give ham dit hele Hjerte? Der er ingen anden Mand, som har nogen Part i det?«